Grecsó Krisztián

Barabás Zsófiáról

GALÉRIA - LXI. évfolyam, 40. szám, 2017. október 6.

Barabás Zsófi vizuális naplót vezet, melyben a pillanat varázslata, mélye, ereje úgy áll ellen a felejtés gyarlóságának, hogy nem nyelvi kódokkal védi magát. Ő érti Ottlikot, tudja, hogy mindig minden odaveszik, egyszerűen nem vagyunk elbeszélhetők, mindenképpen a létezés civiljei vagyunk. Ezért Barabás egyszerre érzékel, feldolgoz és megért. Amit a tenyérnyi kartonokra rögzít tehát nem vázlatok, aki a tabló elé áll, nemcsak a zakatoló műhely titkairól értesül, hanem pletykákat, helyzeteket, vágyakat, a Budapest–Pécs IC viszonylat helyzeteit kapja. Szagokat, intim és dühös pillantásokat. A napló „oldalain” szignálva van idő és hely, mint egy hagyományosnak mondott textus esetében, és ha elég bátrak vagyunk, hogy másképpen gondolkodjunk az életünkről mint mondatokban talán rögzíthető eseménysorról, akkor az érzékek szoros olvasásában tükörhelyzeteket is találhatunk.

Ezek a felfejtések a pillanat rétegelt röntgenképei is, nem véletlen, hogy ilyen nagyon fontosak az anyagok, az egymást fedő festékrétegek, a takarások, hiszen ez az organikus világ úgy számol az élettel, ahogy a műszer látja a testet. A salakanyag eltakarja a jövendő életet, a jövőt, folyton elfordul, elmosódik, a hullám megtörik, a hasfal, ahogy az idő, őrzi titkait. A kicsipkézett, újraformált, átrétegelt felületeket aztán festett semmi veszi körbe, ahogy mi sem tudunk a saját múltunk, jelentőségünk és fontosságunk nélkül kibékülni azzal, hogy ennyire rövid a fesztáv. A festett végesség nem üres vászon, csak nem olvasható.

Nem értünk a halál nyelvén, de nem teszünk úgy, mintha nem is akarnánk.